

începe a se mișca, mergându foarte încetu. O cale de doi stânjini, d'abia o face într'o oră. Ajungându la unu arbore verde, se urcă pe dânsulu cu greu; și nu se dă josu, pênă cându nu-i mănâncă tótă frunđa. După aceea, fiindu-i lene să se cobóre bișoru, s'aruncă josu; și lovindu-se, tótă ȃiua se vaită, strigându: „ai! ai!“ — Acum judecați! . . . cine l'a trântitu? — Nu cum-va copaculu e vinovatu? — Acui este dar' vina? — Vie iubita lui lene să-i dee acum ajutoru! . .

Cum vedeți, cuvântulu *leneșu*, este însușire de ocară; care, din nenorocire, cam adese-ori se pôte da și unoru copii, ce fără rușine, voescu a imita pe acestu trândavu și brutu ¹⁾ animalu.— Ce gândiți?—Noi ómenii, semănămu cu *leneșulu*? — Să nu fimu dar' leneși ca dânsulu; ei activi și cu bună rânduélă; căci omulu leneșu și fără rânduélă, ajunge de rîsu, peritoriu de fóme și desprețuitu de toți. — Și așa i se cade! . .

Degeaba mai âmbilă cine-va cu mișă 'n sacu; căci totu i se vĕdu unghiile. Activitatea, este mama norocului; érá lenea, este începutulu sĕrăciei și a tuturilor reutăților.

36. Minciunosulu rușinatu.

Doi ómeni, Trifan și Călin, mergeau împreună. Trecĕndu ei pe lângă unu ogoru de curechiu, Trifan ȃise: „éca! ce căpățini mari de curechiu!“! Însă Călin, care în felulu seu érá minciunosu, respunse: ce suntu aceste căpățini! Aprópe de Galați, eu amu vĕđutu căpățini de curechiu, cătu casele de mari.—Bre! Minunatu lucru! respunse Trifan, care érá căldărariu.—Dară și eu o dată amu făcutu, cu meșterulu la care amu învățatu, o caldare mare, cătu o biserică. — Cum? și ce érá să faceți cu ea, întrebă Călin? — Trifan, respunșă: voiamu să ferbemu în ea curechiulu tĕu celu mare.

— Călin, întelegĕndu vorba lui Trifan, s'a rușinatu de minciuna sa și a ȃisu: ai dreptate frate! Astă mare minciună, va fi cea mai de pe urmă.

Copii! Feriți-vĕ, în tótă vieța vóstră, de a spune minciuni. Minciunosulu, este necređutu și desprețuitu de toți ómenii. Elu chiaru când spune adevĕru, cu greu este cređutu.

Cine face din ȃințariu armasariu, și din epure leu?—

Cine spune minciună, este ca și celu care fură.

Ulciorulu, nu merge de multe ori la fântână.—

¹⁾ Tontu.